

11) Anden behandling af lovforslag nr. L 179:

Forslag til lov om administrationen af tilskud fra Den Europæiske Socialfond.

Af arbejdsministeren (Ove Hygum).

(Fremsat 27/1 2000. Første behandling 11/2 2000. Betænkning 15/3 2000).

12) Forespørgsel nr. F 30:

Forespørgsel til arbejdsministeren, undervisningsministeren og socialministeren [om regeringens konkrete planer for forbedring af sikkerhed og sundhed for elever og studerende samt børn i daginstitutioner].

Af Anne Baastrup (SF), Susanne Clemensen (CD), Jette Gottlieb (EL) og Tove Videbæk (KRF).

(Forespørgslen anmeldt 18/1 2000. Fremme af forespørgslen vedtaget 25/1 2000).

13) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 98:

Forslag til folketingsbeslutning om adgang til at oprette tværfaglige arbejdsløhedskasser.

Af Rikke Hvilshøj (V), Knud Erik Kirkegaard (KF), Mogens Andreassen (DF) og Tom Behnke (FRI) m.fl.

(Fremsat 22/2 2000).

14) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 106:

Forslag til folketingsbeslutning om indførelse af filosofikum på de lange videregående uddannelser.

Af Gitte Lillelund Bech (V) og Knud Erik Kirkegaard (KF) m.fl.

(Fremsat 25/2 2000).

Meddelelser fra formanden**Formanden:**

Fra medlem af Folketinget Ole Donner, der har orlov, har jeg modtaget meddelelse om, at han fra og med den 23. marts 2000 atter kan give møde i Tinget.

Knud Wilsons hverv som midlertidigt medlem af Folketinget ophører herefter fra nævnte dato at regne.

Medlemmer af Folketinget Ester Larsen (V), Henriette Kjær (KF), Birthe Skaarup (DF), Yvonne Herløv Andersen (CD) og Tom Behnke

(FRI) har meddelt mig, at de ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om at sikre visse optikere en varig autorisation.
(Beslutningsforslag nr. B 122).

Medlemmer af Folketinget Henning Grove (KF), Christian Mejdahl (V), Christian H. Hansen (DF), Annie Lunde Hansen (CD), Ole M. Nielsen (KRF) og Thorkild B. Fransgaard (FRI) har meddelt mig, at de ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om loft over den kommunale grundskyld på produktionsjord.
(Beslutningsforslag nr. B 123).

Medlemmer af Folketinget Jan Petersen (S), Anders Fogh Rasmussen (V), Bendt Bendtsen (KF), Jes Lunde (SF), Kristian Thulesen Dahl (DF), Peter Duetoft (CD), Elisabeth Arnold (RV), Frank Aaen (EL), Jann Sjursen (KRF) og Kirsten Jacobsen (FRI) har meddelt mig, at de ønsker at stille følgende forespørgsel til statsministeren:

Hvad kan regeringen oplyse om de forestående forhandlinger mellem Færøernes landsstyre og regeringen om en ændret tilknytning mellem Danmark og Færøerne?
(Forespørgsel nr. F 47).

Den danske delegation til OSCE's Parlamentariske Forsamling har meddelt mig, at den i henhold til forretningsordenens § 19, stk. 6, jf. stk. 9, ønsker følgende redegørelse fra udenrigsministeren sat til forhandling i Folketinget:

Redegørelse om styrkelse af OSCE, herunder Parlamentarikerforsamlingens rolle.
(Redegørelse nr. UF 2).

Redegørelsen vil blive omdelt i Tinget, og forhandlingen vil finde sted torsdag den 30. marts 2000.

Jeg skal oplyse, at ved en teknisk fejl blev det i fredags efter første behandling af B 66: Forslag til folketingsbeslutning om ændring af pesticid-afgiften (af Hans Christian Schmidt (V), Henriette Kjær (KF), Svend Aage Fauerholdt (DF), Ebbe Kalnæs (CD) og Thorkild B. Fransgaard (FRI) m.fl.) besluttet at henvise dette forslag til

Skatteudvalget i stedet for til Miljø- og Planlægningsudvalget.

Tilsvarende blev det efter første behandling af B 96: Forslag til folketingsbeslutning om landplacerede vindmøller (af Søren Kolstrup (EL) og Jette Gottlieb (EL)) besluttet at henvise dette forslag til Miljø- og Planlægningsudvalget i stedet for til Det Energipolitiske Udvalg.

Jeg foreslår, at forslagene til folketingsbeslutning rettelig henvises til henholdsvis Miljø- og Planlægningsudvalget og Det Energipolitiske Udvalg. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg dette som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den første sag på dagsordenen var:

1) Spørgsmål til ministre.

Spørgetimen

Formanden:

Til at besvare spørgsmål i denne spørgetime har statsministeren udpeget skatteministeren.

Der er indtil dette øjeblik tilmeldt fire hovedspørgere, der vil få ordet i denne rækkefølge:

1. Frank Dahlgaard
2. Mariann Fischer Boel
3. Aase D. Madsen
4. Svend Aage Jensby

Spm. nr. US 60

Frank Dahlgaard (UP):

I forbindelse med eurodebatten om eventuel afskaffelse af den danske krone til fordel for euroen har det været inde i debatten i den forløbne uge, at Danmark eventuelt skulle gøre sådan, som man overvejer at gøre i eurolandet Finland og i Sverige, som jo måske også vil tilslutte sig, nemlig opbygge nogle bufferfonde – en slags euro- eller ØMU-fonde – som kan anvendes til at sikre beskæftigelsen i en fremtidig situation, så de bånd, der, hvis vi kommer med i euroen, bliver lagt på finanspolitikken, kan undgås.

En sådan fond skal jo bygges op, og mit spørgsmål til skatteministeren er: Har man gjort sig nogen overvejelser om, hvor meget skatten skal stige, eller hvordan man på anden måde

kan skaffe midler til opbygge en sådan bufferfond til gavn for beskæftigelsen?

Skatteministeren (Ole Stavad):

Jeg har godt set, at der er lande, der har haft den diskussion, men jeg må sige, at jeg egentlig står meget uforstående over for den.

Jeg mener, at det at tilslutte sig den fælles valuta netop er en forsikring mod en række af de problemer, man risikerer at løbe ind i, hvis man står alene med sin egen, lille valuta, og derfor mener jeg ikke – og jeg har heller ikke hørt kolleger i regeringen sige det – at der er noget som helst grundlag for, at vi skulle bygge nogen bufferfonde op. Tværtimod kan man sige, at behovet for buffere ikke bliver større; det bliver efter min opfattelse mindre.

Det andet, jeg godt vil sige, er, at det, vi gør os megen umage for at sige fra regeringens side – og heldigvis har der hidtil været et flertal i Folketinget, der har været enigt med os – er, at det er meget vigtigt for os at få afviklet vores gæld, så det råderum, vi har i den danske økonomi, er så betydeligt, at vi har den tilstrækkelige bevægelsesfrihed, også i en situation, hvor konjunkturerne måtte se anderledes ud, til at foretage de modtræk, der skal tages, og føre en modkonjunkturpolitik.

Hr. Frank Dahlgaard kan altså se, at det har været og er regeringens stålsatte linje at få nedbragt den danske gæld. Vi ved jo begge to, at jo hurtigere vi får gælden bragt ned, jo større bevægelsesfrihed har vi i vores økonomi, og det at få nedbragt gælden skal altså ske inden for rammen af de skatter og afgifter, vi opkræver, og de overskud, vi år for år forsøger at få på vor finanslov og i den offentlige sektor.

Frank Dahlgaard (UP):

Jeg opfatter det altså lidt som en svaren udenom, for skal en sådan bufferfond opbygges, skal der jo kræves nogle penge op et eller andet sted til at opbygge den.

Så vil jeg spørge skatteministeren, om finnerne og svenskerne er fuldstændig tossede, når de begynder at tale om behovet for at have sådan nogle bufferfonde af hensyn til beskæftigelsen i fremtiden – ikke for tiden, når de er selvstændige lande, eller som de var før, men når de er kommet ind i Euroland, som Finland allerede er, og som Sverige overvejer at gøre. Så kommer overvejelserne frem.

Jeg må også spørge skatteministeren, om han ikke er bekendt med, at den socialdemokratiske

formand for Folketingets Europaudvalg, hr. Claus Larsen-Jensen, i hvert fald i medierne er citeret for at tilkendegive, at opbygningen af sådanne bufferfonde i Danmark er noget, der må overvejes. På den baggrund var det da rimeligt at forvente, at man havde nogle ideer i Skatteministeriet om, hvad det må koste i ekstra skatter.

Skatteministeren (Ole Stavad):

Jeg mener faktisk ikke, jeg svarede udenom. Hr. Frank Dahlgaard spurgte, om vi skal opbygge sådanne bufferfonde, og mit svar var: Jeg ser ikke noget behov eller noget grundlag for, at vi skal opbygge sådanne bufferfonde. Jeg mener tværtimod, at behovet måske bliver mindre og ikke større, også set i lyset af den risiko, som ikke mindst svenskerne selvfølgelig har stående meget klar på nethinden. De oplevede tilbage i 1992-1993, at selv om de satte renten op med 500 pct. for at sikre den svenske krone, var det ikke nok, og de fik en nedtur, som virkelig blev et angreb på det svenske velfærdssamfund.

Hr. Frank Dahlgaard vil aldrig få mig til at kalde nordiske broderfolk som svenskere og finner for tossede, selv om jeg må indrømme, at på dette punkt har jeg svært ved at se den økonomisk-saglige begrundelse for det, man gør. Men det kan være psykologisk begrundet. Man skal jo huske på, at finnerne oplevede en voldsom påvirkning af deres økonomi, da det gamle Sovjet kollapsede, fordi 40 pct., var det vist, af deres samhandel gik den vej. Og svenskerne har i klar erindring, hvordan den svenske krone mere eller mindre kollapsede. Det var dengang, da taxachaufførerne, når de kom ud til lufthavnen, spurgte svenskere, om de ville betale med danske dollars eller svenske pesetas, og det gjorde ondt i den svenske selvbevidsthed.

Frank Dahlgaard (UP):

Formanden for Folketingets Europaudvalg har altså udtalt – og jeg må gentage det – at der er en ting, man må overveje i Danmark i forbindelse med ønsket hos et flertal i Folketinget om, at man skal ind i euroen og opgive den danske krone. Man ser netop ligesom svenskerne og finnerne, at der i fremtiden kan blive nogle problemer for beskæftigelsen, som kan imødegås ved at opbygge sådanne fonde.

Så må jeg spørge skatteministeren, når han nævner det svenske eksempel og den svenske krise, om ikke skatteministeren trods alt vil erkende, at krisen i Sverige kunne være blevet en

meget værre beskæftigelseskrise, end den blev. Den blev jo slem, men den var blevet værre, hvis ikke den svenske krone i den situation havde haft mulighed for at falde. Og det samme skete i øvrigt nogle år tidligere i Finland: Havde den finske mark ikke kunnet falde, var arbejdsløsheden i Finland i begyndelsen af 1990'erne jo ikke steget fra 4 pct. til 20 pct., men måske til 40 pct. Er det ikke rigtigt?

Skatteministeren (Ole Stavad):

Jeg tror, forskellen på hr. Frank Dahlgaards og min egen indfaldsvinkel til diskussionen om euroen er, at hr. Frank Dahlgaard henter alle sine erfaringer fra fortiden, hvor vi netop ikke havde sammenholdet, men hvor der gang på gang blev smadret en positiv udvikling i Europa, fordi landene spillede sorteper med hinanden og forsøgte at eksportere deres egne problemer andre steder hen. Det er det ene.

For det andet: Det, der er det afgørende i eurosamarbejdet og for den fælles valuta, er jo, at man lægger en stabil, sund økonomi som grund for den fælles valuta, og det, vi kan glæde os over – det, som jeg i hvert fald glæder mig over – er, at selv europæiske lande, som i årtier ikke har haft styr på deres økonomi, har fået det i dag, fordi vi er inde i et samarbejde, og fordi vi undgår at spille sorteper med hinanden, men løser problemerne i fællesskab ved at trække i den samme retning efter de samme mål i stedet for at modarbejde hinanden.

Frank Dahlgaard (UP):

Må jeg så spørge skatteministeren, om skatteministeren mener, at formanden for Folketingets Europaudvalg står helt alene. Er det nogle vanvittige tanker eller en forkert reaktion, når han siger, at disse bufferfonde og deres opbygning er noget, vi må overveje i Danmark af hensyn til beskæftigelsen, hvis vi går ind i euroen?

Og må jeg så også spørge skatteministeren, om han er bekendt med, hvad arbejdsløsheden er i landene uden for euroen, dvs. Danmark, Sverige, Norge, Island og Schweiz: Er det ikke korrekt, at arbejdsløsheden her er under det halve af, hvad den er i euro-området, hvor den i øjeblikket er på 10 pct.? Og hvad er så egentlig problemet?

Skatteministeren (Ole Stavad):

Må jeg først sige om bemærkningerne fra formanden for Folketingets Europaudvalg, hr. Claus Larsen-Jensen, at jeg er ikke selv stødt på

de bemærkninger. Men jeg ville aldrig anse det for uklogt, at en person, der sidder med et ansvar og får præsenteret et eventuelt nyt problem, man ikke har overvejet tidligere, siger: Det må vi da se på.

Men det, jeg har meddelt hr. Frank Dahlggaard, er bare, at jeg ser ikke – og jeg har heller ikke hørt kolleger i regeringen mene det – at der er noget som helst grundlag for at snakke om bufferfonde i Danmark, tværtimod. Hvis befolkningen træffer den efter min opfattelse kloge beslutning at tilslutte sig den fælles valuta, vil vores risiko for over en nat at blive væltet af valutaspesulanter ikke stige; den vil falde, for ikke at sige, at den vil falde væk, og det synes jeg er en gevinst.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Det er jo helt fornøjeligt at høre på denne meningsudveksling. Det virker jo ikke, som om Socialdemokraterne er så enøjet sikre på denne euros lyksaligheder, når det kommer til stykket.

Nu har vi hørt statsministeren sige til os, at vi kan og skal stemme ja til euroen, fordi vi har en fortrydelsesret, så vi kan hoppe ud af den igen, og nu hører vi så en diskussion, hvor formanden for Folketingets Europaudvalg – som jo også er Socialdemokratiets EU-ordfører – åbner for muligheden for, at vi skal indføre bufferfonde, fordi vi ellers vil få nogle problemer i forhold til euroen. Det tegner jo egentlig helt godt, kan man sige, også for den videre debat.

Men det, jeg bare gerne vil have skatteministeren til at svare på og bekræfte i Folketingets spørgetime her i dag, er, at den kickstart, som Socialdemokraterne gjorde sig til talsmand for i 1993, ikke kunne have været udformet sådan, som den blev, inden for euroens rammer. Den kickstart, som Socialdemokraterne mente var så god, kunne ikke være lavet med den konstruktion, man valgte, hvis vi havde haft euroen på det tidspunkt.

Skatteministeren (Ole Stavad):

Det er en interessant skattepolitisk debat, kan vi jo sige, der er i gang i øjeblikket. Jeg synes, det er spændende, at vi også skal diskutere euro, selv om det måske ikke ressourcemæssigt specielt er skatteministerens bord. Men jeg vil gerne svare hr. Kristian Thulesen Dahl: Ud fra alt, hvad vi har foretaget af beregninger og analyser, kunne vi også have foretaget den kickstart.

Men den anden del af det, vil jeg sige til hr. Thulesen Dahl, var, at hvis Europa havde holdt

sammen om nogle fælles mål efter første oliekrise, da vi var ved at få lidt luft, og fulgt op af anden oliekrise, så var Europa formentlig aldrig endt i en situation med så høj arbejdsløshed, så stor ubalance på økonomierne.

Derfor er det ikke et argument imod, det er et argument for. Hr. Thulesen Dahl og andre modstandere vil åbenbart bare have, at vi skal slukke ilden, når det brænder. Det, vi forsøger, er at bygge branddøre, så ilden ikke opstår og breder sig.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. US 61

Mariann Fischer Boel (V):

Og så skal vi til noget helt andet. Vi skal snakke om beskatning af boligen. Se, det var jo sådan indtil den 1. januar 2000, at da havde vi noget, der hed lejeværdi af egen bolig. Og der var reglerne sådan, at man aldrig kunne komme i den situation, at man kom til at betale lejeværdi af to boliger. Man betalte kun af den, man boede i.

I forbindelse med vedtagelsen af pinsepakken blev reglerne ændret, og vi opererer nu her efter den 1. januar med et begreb, der hedder ejendomsværdiskat. Og jeg ved ikke, om jeg kunne bede skatteministeren kort – det er måske et uopnåeligt ønske, men så relativt kort – at gøre rede for de regler, der gælder i dag i forbindelse med pinsepakkens ejendomsværdiskat. Det skal være mit første spørgsmål til ministeren.

Skatteministeren (Ole Stavad):

Hvis det er en eksamen, så deltager jeg da gerne i den også.

Altså reglerne for lejeværdiskatten, hvis man har to boliger, er, at det altovervejende normale vil være, at man betaler sin ejendomsværdiskat, på samme måde som man i øvrigt også betaler sine grundskatter. Dog er der en bestemmelse, der siger, at hvis den pågældende bolig ikke kan bruges af ejeren, slipper man for at betale ejendomsværdiskatten. Det er vel meget kort fortalt. Jeg tror ikke, det kan gøres så meget kortere, vil jeg sige til fru Mariann Fischer Boel, sådan som reglerne, som jeg husker dem på det specifikke område, er.

Mariann Fischer Boel (V):

Ja tak.

Så kunne jeg godt tænke mig at høre skatteministeren: Hvordan vil en skatteyder blive behandlet i en situation, hvor en medarbejder f.eks. på en statslig institution bliver nødt til at flytte til en anden del af landet – vi kan bruge DSB som et eksempel – fordi det job, man havde i Korsør, bliver flyttet til f.eks. Vestjylland.

Hvordan vil skatteyderen være stillet i en situation, hvor han ikke kan sælge sin bolig i Korsør, men er tvunget til at købe en ny bolig i Vestjylland? Vil skatteyderen være i en situation, hvor han bliver tvunget til at betale ejendomsværdiskat af to boliger?

Skatteministeren (Ole Stavad):

Man bliver aldrig tvunget til at betale af noget, man ikke ejer. Og hvornår man vil sælge, og hvornår man vil købe, det er den enkelte persons egen beslutning.

Da jeg sad som bankmand, var mit råd altid, når folk kom ind og spurgte: Det er klogt at få solgt, inden man køber. For på helt samme måde, som renteudgifterne jo ikke falder væk, og grundskatterne ikke falder væk, og en række andre udgifter ikke falder væk, selv om man flytter ud af en bolig, ja, så falder ejendomsværdiskatten – jeg mener, jeg kort har fortalt, hvordan reglerne er – heller ikke væk.

Nu er der jo den forskel i forhold til dengang, da vi havde en Venstreregering, at dengang var huse stort set usælgelige, og der var tvangsauktioner i stort tal. Det, vi har glædet os over, efter at vi fik et regeringsskifte i 1993, er, at der også er kommet gang i bolighandelen, som har gjort, at der oftest ikke har været de store problemer med inden for forholdsvis korte tidsfrister at få afhændet sin bolig.

Mariann Fischer Boel (V):

Nu siger skatteministeren så flot, at man vælger at sælge. Jeg ved ikke, om skatteministeren kunne være bekendt med, at der i visse egne af landet kan være vanskeligheder med at sælge sit hus i det tempo, som man ofte måtte ønske sig, og at man i realiteten sagtens kan komme i den situation, at man i en periode bebor ét hus i en del af landet og stadig væk ejer et andet hus i en anden del af landet.

Jeg vil godt høre, hvordan ministeren synes, det rimer med de udtalelser, skatteministeren kom med i forbindelse med fremsættelsen af pinsepakken, hvor skatteministeren sagde, at for nuværende ejere medfører omlægningen

generelt set ikke et øget beskatningsniveau for ejerboligen.

Der er jo også situationer, hvor ældre mennesker kommer i en situation, hvor de bliver nødt til at flytte f.eks. i en beskyttet bolig, og hvor det ikke er muligt i det tempo, ministeren lægger op til, at komme af med den tidligere ejerbolig.

Skatteministeren (Ole Stavad):

Man vælger i hvert fald selv, om man vil købe en ny bolig, inden man har en slutseddel og en bindende aftale om at sælge sin bestående, og alle de udgifter, der nu engang knytter sig til en bolig, måske bortset fra, hvor mange graders varme man skal have, og hvor meget el man bruger, er jo ikke afhængige af, om man bor i det eller man ikke bor i det. Det gælder, som jeg sagde før, renteudgifter, grundskatter og en lang række andre udgifter.

Med hensyn til det citat, som fru Mariann Fischer Boel nævnte, så mener jeg, at det fuldstændig holder. Generelt set tog vi det vidtgående hensyn, at alle, der havde erhvervet deres bolig senest den 1. juli 1998, får nedslag og rabatter, der betyder, at man ender på det samme beløb, for så vidt angår den gamle lejeværdi, endda for de flestes vedkommende mindre, fordi man gik ned og beregnede ejendomsværdiskatten efter 40 pct., hvor lejeværdien også var omfattet af mellemskatten, og det vil sige, at der lå man typisk på 46-48 pct. Så det holder, må jeg sige til fru Mariann Fischer Boel.

Mariann Fischer Boel (V):

Nu er skatteministeren jo god til at bruge mange ord til at forklare ofte sådan relativt simple problemstillinger. Men kan skatteministeren ikke bekræfte, at der er boligejere, der kommer i en situation, hvor de efter vedtagelsen af pinsepakken må se i øjnene, at de skal betale ejendomsværdiskat for to boliger?

Skatteministeren (Ole Stavad):

Jeg vil meget gerne bekræfte, hvad jeg også mener jeg har gjort, at hvis det er sådan, at man er i besiddelse af to boliger, fordi man har købt en ny, inden man har solgt den gamle, så er der ejendomsværdiskat for begge vedkommende, hvis vel at mærke de pågældende boliger er beboelige. Altså der er den lille klausul, at der kan være særlige situationer, der gør, at en ejendom ikke kan bebos af den pågældende.

Men ellers har fru Mariann Fischer Boel fuldstændig ret.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. US 62

Aase D. Madsen (DF):

Jeg vil gerne spørge ministeren, hvor meget der ligger i de planer, der rumles med i øjeblikket med hensyn til at sætte befordringsfradraget op på grund af de stigende benzinpriser. Og det er da helt i orden.

I den anledning vil jeg gerne spørge, hvorledes ministeren ønsker at behandle borgernes øvrige energiregning – jeg tænker på varme- og elregningen – da priserne på naturgas og olie også er stærkt stigende, og det betyder jo en voldsom ekstraregning for alle mennesker her i det danske land.

Jeg vil da gerne høre, om ministeren også rumler med planer om at nedsætte afgifterne, således at varmeregningerne og elregningerne kan nedsættes på grund af det stigende provenu, der tilflyder statskassen.

Skatteministeren (Ole Stavad):

Jamen jeg vil gerne give, tror jeg for mange, den glædelige nyhed, at jeg er blevet orienteret om, at Ligningsrådet her i formiddag har besluttet at forhøje befordringsfradragssatsen fra 1,44 kr. til 1,54 kr. pr. kørt km inden for de regler, der i øvrigt er. Det betyder, hvis man har over 100 km, så er det halvdelen, det stiger. Det betyder også, at for de godtgørelsesbeløb har Finansministeriet besluttet tilsvarende at forhøje den høje sats fra 2,56 kr. til 2,66 kr. og den lave sats, der ligger ud over de 20.000 km, fra 1,44 kr. til 1,54 kr.

Så det er bare sådan en helt aktuel nyhed, da det er noget, der er vedtaget af Ligningsrådet, som jeg har fået oplyst her i formiddags.

Med hensyn til elprisen tror jeg, vi må sige, at el mest produceres på grundlag af kul, og jeg har i hvert fald ikke set, at der er nogle stigninger på vej dér. Tværtimod er det vel stadig væk tendensen, også på grund af det nordiske marked, at prisen er trykket, måske endda helt ned under det niveau, som det koster at producere.

For så vidt angår decentral kraftvarme – og det er først og fremmest det, vi snakker om – er der nogle ret kraftige stigninger, og det er jo ikke sådan, at vi kan friholde forbrugerne for, at

olieselskaberne sætter priserne op. Men det er nogle problemstillinger, som miljø- og energiministeren er i gang med at se på.

Vi havde jo også i sidste folketingsssamling et forslag om nogle omlægninger og ens behandling af de decentrale i forhold til de centrale, som på grund af, vil jeg sige, populisme ude i det åbne land, som nogle tilsluttede sig her i salen, ikke blev gennemført.

Jeg mener også, der herfra kan komme et bidrag, hvis Folketinget kan tage sig sammen til at lave den omlægning, og det vil ikke være regeringen, og det vil ikke være mig, der er proppen i hullet i forhold til at finde løsningen på det niveau, som vi snakker om dér.

Aase D. Madsen (DF):

Jeg takker for svaret. Det vil så sige, at det er energiministeren, vi skal gå til, og det gør Dansk Folkeparti gerne.

Så vil jeg gerne høre, om ministeren har nogen oversigt over de afgifter, der vælter ind i statskassen. Nu siger ministeren: Jamen det er olieselskaberne, der sætter priserne op. Det kan statskassen jo for så vidt være glad for, fordi der vælter f.eks. koncessionsafgifter og olierørsafgifter ind i statskassen fra Nordsøen, og her er der et meget, meget stort provenu. Så jeg mener også, at skatteministeren har et ord at skulle have sagt med hensyn til varmepriserne. Og selvfølgelig tænker jeg også på barmarksværkerne.

Men, vil jeg sige til ministeren, pensionisterne har fået 100 kr. mere om måneden, og de bliver jo ædt op, hvad enten man er tilsluttet barmarksværker, eller hvad man er tilsluttet. Det er derfor, det ligger Dansk Folkeparti meget på sinde, at vi eventuelt kan bruge det store merprovenu, vi ganske uventet får ind i statskassen, til at lette det for de svageste.

Skatteministeren (Ole Stavad):

Altså hvis vi tager Skatteministeriets område, kan vi sige, at det eneste, der måtte komme ind af yderligere afgifter som følge af de meget kraftige stigninger i olieprisen – ikke på grund af afgifterne, men på grund af at prisen er steget vel fra for et år siden at være omkring 10-12 dollar pr. tønde til at være oppe omkring 30 dollar pr. tønde nu – at det eneste, der kommer mere i statskassen isoleret betraget, er, at der jo er moms af stigningen. Men da de pågældende forbrugere jo så køber færre andre varer, mister vi et tilsvarende momsbeløb.

Så derfor, i den kasse, som jeg har hovedansvar for som skatteminister, har vi desværre lidt svært ved at få øje på de meget store indtægter, som ligger ud over, hvad vi i øvrigt havde påregnet. Vi kan håbe på, at der kommer lidt fra nogle af de selskaber, som producerer olie i Nordsøen, noget overskud, som kan give lidt penge i kassen. Dem vil vi modtage med stor glæde.

Aase D. Madsen (DF):

Jeg kan ikke rigtigt forstå det, for altså tingene hænger jo sammen. Statskassen får disse indtægter, og i tillægsbevillingen for år 2000, en positiv tillægsbevilling, eller hvad man skal kalde det, beregnede man olieprisen pr. tønde til 20 dollar, og nu er den jo oppe på – ministeren siger 30 dollar. Det tror jeg ikke, jeg tror, den er på 27 dollar.

Men alene dér ligger der jo et merprovenu, som man ikke havde ventet at få ind i statskassen. Det kan ministeren da ikke bortforklare, og tingene hænger jo sammen. Jeg kan ikke forstå, at ministeren ikke kan se, at dette merprovenu må komme borgerne til gode på den ene eller på den anden måde. Vi kan da ikke bare sige, at vi sidder med hænderne i skødet og ser priserne stige og stige og stige, og så giver vi lidt kompensation til de ældre, som overhovedet ikke kan dække de prisstigninger, der er.

Skatteministeren (Ole Stavad):

Altså jeg må bryde sammen og tilstå, at jeg har ikke fuldt overblik over, hvad der ligger af eventuelle afledte virkningerovre hos min kollega miljø- og energiministeren i forhold til eventuelle afledte afgifter, der kommer ind som følge af de stigende priser dér.

Det, jeg har svaret på, er, at hvis vi tager Skatteministeriets område, er det jo faste krone og øre-beløb, vi har i afgifter, også når vi taler om brændstoffer. Og derfor, det eneste, der sker, er det omkring momsens, som har jeg forklaret.

Så skyldte jeg vist et svar, jeg ikke nåede, fra det foregående spørgsmål i forhold til pensionisterne. Der synes jeg, vi skal glæde os over i fællesskab, at vi har nogle regler i forhold til refusion af eller tilskud til varmeudgifterne for pensionister, de pensionister, der ikke har de store indtægter, som er med til at samle svingninger op, som jo kan komme, af den her karakter. Og det synes jeg er gode regler, som vi skal værne om.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. US 63

Svend Aage Jensby (V):

Det er utvivlsomt skatteministeren bekendt, at vi i de seneste år har haft udsendt talrige politifolk, folk fra Beredskabsstyrelsen og ikke mindst mange soldater til internationale opgaver. De opgaver har de folk løst på blændende vis, og der står af den grund stor respekt om Danmarks indsats.

Nu vender nogle af de mennesker, jeg her har nævnt, hjem og oplever, at de tilsagn, de har fået fra mange lokale skattemyndigheder, om at få lempelse efter ligningslovens § 33 a, er blålys. Nu oplever de mennesker, der har tjent Danmarks interesser så godt, at de kommer hjem til store skatteregninger.

Derfor er mit spørgsmål: Vil skatteministeren i dag give tilsagn om, at de mennesker, der er rejst ud med den forventning i bagagen, ikke bliver skuffet, at de ikke får det skattesmæk?

Skatteministeren (Ole Stavad):

Det er et spørgsmål, som jeg – er det 14 dage siden? – havde fornøjelsen af at være i samråd om i Folketingets Skatteudvalg. Jeg husker ikke, om hr. Jensby var der på det pågældende tidspunkt.

Det, der er rullet op her, er et forløb, som jeg bestemt heller ikke synes er tilfredsstillende. Men det, der, så vidt jeg har kunnet følge med i reportagerne, konsekvent er udeladt, men som jeg oplyste i Folketingets Skatteudvalg, og som fremgår af det talepapir, jeg oversendte til Folketingets Skatteudvalg, er, at det fremgår af kontrakterne for de pågældende politibetjente, at de modtager et tillæg til deres sædvanlige løn på 11.000 kr., og at det er skattepligtigt. Derudover oplyste jeg under samrådet, at over for Told- og Skattestyrelsen har Rigspolitichefens lønningskontor meddelt de pågældende politifolk, når de er kommet med disse oplysninger om trækfrihed, at det var forkert, og at de ville blive beskattet.

Jeg har bedt Kammeradvokaten om at vurdere, om der er en forventning af en karakter, som man bør gøre gældende. Det notat, som Kammeradvokaten har lavet, er, så vidt jeg har fået oplyst, afleveret til Told- og Skattestyrelsen. Man er i gang med at se på det.

Men det er jo ikke sådan, at en minister kan se bort fra reglerne og bare lave dem om. Jeg vil gøre mig meget umage for på det her punkt som på andre punkter at forvalte den lovgivning, de regler, som Folketinget har vedtaget.

Jeg er fuldstændig enig med hr. Jensby i, at de folk, der har været ude, har udført et flot stykke arbejde, som vi skal takke dem for, og som er Danmark til ære. Derfor er jeg selvfølgelig også frygtelig ked af, at nogle myndigheder rundt omkring i kommuner, eller hvor det nu er, har stillet nogle forventninger op, som ikke har haft hold i dansk lovgivning.

Svend Aage Jensby (V):

Jeg kan fortælle skatteministeren, at jeg udmærket ved, hvad der foregik i samrådet. Jeg kender også skatteministerens talepapir udmærket. Det, jeg spørger om, er:

De mennesker, der af en skattemyndighed her i landet har fået stillet i udsigt, at de kan opnå lempelse – det behøver ikke bare være politifolk, det kan også være soldater eller folk fra Beredskabsstyrelsen – efter § 33 a i ligningsloven, vil skatteministeren sikre, at de får deres forventninger indfriet?

Skatteministeren (Ole Stavad):

Jeg ved i hvert fald, der er en ting, jeg ikke behøver at belære hr. Jensby om, fordi det ved han bedre end mig, nemlig at de regler, som Folketinget har vedtaget, skal overholdes, og at en minister ikke kan strø om sig med tilsagn, der ikke er belæg for.

Det, der er situationen her, som den er oplyst over for mig, er, at de pågældende har skrevet under på en kontrakt, hvoraf det fremgår, at der er skattepligt. Det er derefter oplyst af andre, at man kunne få trækfrihed. Når de har afleveret trækfrihedsmeddelelsen til Rigspolitichefens lønningskontor, er det oplyst over for Told- og Skattestyrelsen, at man har sagt konkret til de pågældende, at det er forkert.

Det, jeg derfor har bedt Kammeradvokaten om at tage stilling til, er: Er der her bygget en forventning op, som man kan støtte ret på? Det vil jeg meget hurtigt melde tilbage til hr. Jensby, når vi har gennemgået Kammeradvokatens notat.

Svend Aage Jensby (V):

Så lader vi fortiden hvile, og så ser vi fremad, og netop fremtiden betyder meget for de mennesker, der i dag overvejer, om de skal tage ud

til løsning af internationale opgaver, hvad enten det er politifolk, beredskabsstyrelsesfolk eller soldater.

Derfor er mit spørgsmål nu: Vil skatteministeren støtte et forslag fra Venstre om ændring af ligningsloven, således at mennesker, der bliver udsendt til internationale opgaver, får en skattemæssigt gunstigere stilling, end der i dag efter skatteministerens opfattelse er hjemmel til?

Skatteministeren (Ole Stavad):

Det er jo sådan, at allerede i dag kan også politifolk og andre, der er udsendt til internationale opgaver, hvis de opfylder nogle bestemte betingelser, opnå skattefrihed i henhold til den aftale, der er indgået. Det vil sige, at om der skal være skattefrihed, er i princippet ikke noget skattemyndighederne afgør. Det afgør aftalen mellem den pågældende medarbejder og den institution, der udsender den pågældende, altså dem, der indgår aftalen. Hvis der er aftalt skattefrihed, og vilkårene for aflønning er fastsat under forudsætning af skattefrihed, så gælder det. Hvis det derimod er sådan, at der er aftalt en løn, der skal beskattes, så bliver man beskattet.

Jeg tror såmænd, reglerne er gode nok, men jeg er altid modtagelig for gode ideer til, om reglerne kan gøres bedre og ikke mindst, hvis det er sådan, at der kan ske en klargøring, så diskussioner som dem, vi har oplevet her, og som jeg også synes er dybt ubehagelige, kan undgås.

Svend Aage Jensby (V):

Det der kender jeg også. Men vi har jo i lovgivningen f.eks. en særlig bestemmelse om, at frivillige i hjemmeværnet ...

Formanden:

Jeg må bede Tingets medlemmer respektere, at vi er midt i spørgetimen.

Svend Aage Jensby (V):

... fritages for beskatning af nogle ydelser, de får. Vil skatteministeren være med til at vedtage en tilsvarende særlig bestemmelse for de mennesker, vi sender ud til løsning af internationale opgaver. Det er det, jeg efterlyser et svar på.

Skatteministeren (Ole Stavad):

Jeg ved ikke rigtig, om der er nogen uenighed hr. Jensby og mig imellem. Jeg synes, det er rig-

tigt og det er vigtigt, at der, hvor man er udsendt i en eller anden form for offentlig eller international tjeneste og der er aftalt aflønning under den forudsætning, at lønnen er skattefri, så er der efter skattereglerne mulighed for det. Men hvis lønnen er fastsat sådan, at den er skattepligtig, ja, så bliver man beskattet. Derfor ligger aftalerne mellem de to parter og ikke hos skattemyndighederne.

Hr. Jensby kan prøve at forestille sig, at det ikke havde været politifolk, der havde været ude at udføre en opgave, som vi begge er enige om er flot, som vi er glade for, og som der er grund til at rose, men at det havde været en almindelig – og det er ikke negativt ment – bureaukrat, der havde været ude at løse en opgave og var sendt af sted med sin fulde normale danske løn og et tillæg på 11.000 kr. om måneden oveni. Hvis vi ikke opkrævede skat i den situation, så er jeg ret overbevist om, at så ville vi begge kunne se den modsatte historie af den, vi har set her, rulle op i offentligheden og i pressen.

Derfor mener jeg faktisk, at reglerne er gode nok, men jeg har signaleret, at jeg som altid er parat til at lytte til argumenter og bestemt ikke mindst fra en nordjyde som hr. Jensby.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Tredje behandling af lovforslag nr. L 205: Forslag til lov om ændring af lov om merværdiafgift (momsloven). (Momsfritagelse for sport).

Af skatteministeren (Ole Stavad).

(Fremsat 23/2 2000. Første behandling 29/2 2000. Betænkning 15/3 2000. Anden behandling 16/3 2000).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Jens Peter Vernersen (S):

Om et øjeblik vedtager vi lovforslag nr. L 205, og vi kan glæde os over, at loven vedtages med et meget stort flertal her i Folketinget; alene De Konservative stemmer imod. Begrundelsen er ifølge betænkningen, at De Konservative ikke

mener, at virksomheder, der udøver sportsaktiviteter med fortjeneste for øje, er momspligtige. Den holdning har de, uanset der er givet ganske klare og præcise svar på de spørgsmål, der er blevet stillet om momspligten. Det fremgår klart, at momspligten er til stede. Det er også klart efter momsdirektivet, at så kan der ikke ske momsfrigtagelse, når der er tale om et erhvervsmæssigt salg.

Jeg synes, det er lidt trist, at Det Konservative Folkeparti, på trods af at der ligger fuldstændig klare meldinger både fra skatteministeren og i lovforslaget om, at man er forpligtet til at opkræve moms, vælger at stemme imod. Det virker; som om de stemmer sådan nærmest af det, vi her i Folketinget kalder mere populistiske grunde.

Kristian Jensen (V):

Det her lovforslag har i de seneste dage været omtalt af grunde, som faktisk ikke har noget med selve lovforslaget at gøre, nemlig med en del snak om den tilbagebetaling, der måtte være af de momsenge, der er blevet opkrævet, og som dommen i Østre Landsret sagde var opkrævet uretmæssigt.

I Venstres øjne er der intet i dette lovforslag, der har noget med tilbagebetaling at gøre. Derfor er det ikke vores ansvar, men vi er selvfølgelig meget opmærksom på, at regeringen lever op til sit ansvar om at tilbagebetale den moms, der er opkrævet på et forkert grundlag, og at sikre, at det sker på rimelige vilkår, ellers er der for alvor tale om, at man ikke har været opmærksom på lovens vilkår.

I Venstre er vi, som det blev nævnt tidligere, overbevist om, at vi ingen mulighed har for at gå uden om EF-momsdirektivet. Vi kan ikke momsfrigtage erhvervsmæssigt salg af adgang til sportsfaciliteter, og derfor skal vi lave denne ændring af loven, som vi naturligvis støtter.

Omvendt mener vi ikke i Venstre, at det er nogen god idé at pålægge vores foreningsliv den samme momspligt, som vi pålægger erhvervsmæssige virksomheder, og derfor er der et dilemma her, som vi mener lovforslaget løser på meget glimrende vis.

Det er Venstres ønske, at dansk ret selvfølgelig overholder de EU-regler, som vi selv har ønsket at der skulle udformes, og det er Venstres ønske, at foreningslivet friholdes for momspligten.

Dette lovforslag lever op til begge dele, og derfor støtter Venstre naturligvis lovforslaget.